

CARTEA ÎNTÂI

*Dacă oamenii ar putea cunoaște adevărata frumusețe a
conexiunii sufletești,
confruntările lăuntrice nu ar fi provocat niciodată
un cutremur al singurătății, incertitudinii și urii față de
sine.*

Si apoi, a fost liniște... O liniște oarbă, ce înfricoșă și cea mai închisă nuanță a întunericului. Deodată, o rază de lumină a apărut, strălucind atât de tare, asemenea unei nove. În lumina orbitoare, se contura vag o înfățișare – un suflet încărcat de mii de taine ale trăirii vaste. Această prezență enigmatică pășea pe un coridor cuprins de zarva a sute de tineri, însă pentru ea, era tot liniște... Sunetele agitate ale adolescenților, râsetele și discuțiile înflăcărâte, se stingeau în preajma ei, creând un spațiu de calm și reflecție. Era ca și cum timpul s-ar fi oprit doar pentru ea, lăsând-o să plutească într-o lume paralelă, una în care doar tăcerea avea glas. Nu cunoștea această ființă. Chipul nu i-l mai întâlnise niciodată, dar nu se grăbea să-i dezvăluie misterul. Se lăsa purtată de prezența stranie, simțind cum un fior îi străbate întreaga ființă. Și-a simțit că este o ființă definită de o unicitate stranie, nu deoarece era diferită, aproape ruptă din acel cadru, ci pentru

că privea în jurul ei și ceilalți – ceilalți erau doar cuvinte – pe când ea, o adevărată poezie. Această senzație de apartenență la o altă lume, de parcă ar fi trăit într-un alt plan de existență, o însoțea mereu. Oamenii din jurul ei păreau construiți din propoziții simple, structuri rigide de subiecte și predicate, constrângeri logice și claritate rece. Erau definiți de lucruri concrete, cotidiene, pe care le puteai descrie cu ușurință și de multe ori, fără profunzime. Ea, în schimb, era un amalgam de metafore și imagini, de sentimente și emoții care se împleteau într-o armonie complexă. Nu știa cât de importantă urma să fie această lumină, câte lacrimi va vărsa pe umărul acesteia, câte răni va vindeca, și câte va crea prin intermediul unor cuvinte sincere, exprimate liber, corect, doar că nu în momentul potrivit. Conștientiza totuși că se va familiariza cu apariția-i impresionantă, că acei ochi muți, plini de mister și pasiune, vor mai fi întâlniți, priviți și admirați. Prezența acelei ființe părea să fie un far în noaptea sufletului ei, un reper nesperat în haosul interior. Deși atmosfera era aproape una apăsătoare, nu s-a lăsat influențată de acel cadru deprimant al

școlii, format din mii de umbre pierdute printre tente ale frustrării. Era fermecată de prezența emblematică a acelei ființe umane, dar nu era deloc curioasă de identitatea acesteia, fiind profund impresionată de aura sa cutremurătoare, care provoca o emoție nouă, încă necunoscută, cu care nu se mai confruntase niciodată. Totul era atât de ambiguu. Nimic concret. Mii de vorbe și gânduri lăuntrice care apar și dispar pe măsură ce destinul i se împletește treptat cu al *ei*, nerealizând binele către care se îndreaptă după o perioadă de suferință enormă. Privirea ei rămânea fermecată de prezența emblematică a acelei ființe umane, care părea să radieze o lumină proprie, contrastând puternic cu obscuritatea din jur.